

Arrest

nr. 244 567 van 23 november 2020
in de zaak RvV X/ VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 25 mei 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 6 mei 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en van de beslissing van diezelfde gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 6 mei 2020 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 29 mei 2020 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 augustus 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 september 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHERS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker werd op 5 mei 2020 samen met andere personen aangetroffen in een lichte vrachtwagen bij een controle "COVID-19/Grensoverschrijding" te Adinkerke en geïnterpelleerd door de politie.

1.2. De gemachtigde van de minister voor Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de minister) trof op 6 mei 2020 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Betrokkene werd gehoord door de politie van WPR Jabbeke op 05/05/2020 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de heer, :

Naam: D.(…)

Voornaam: O.(…)

Geboortedatum: (…)

Geboorteplaats: (…)

Nationaliteit: Oekraïne

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten, uiterlijk op 06/05/2020.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

x 2° de vreemdeling die houder is van een door één der Lidstaten afgegeven visum lang verblijf die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 6, van de wet of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.

x 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

x 8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging.

Betrokkene verblijft reeds sedert 04/01/2020 onafgebroken op het grondgebied van de Schengenstaten. Betrokkene slaagt er niet in het bewijs te leveren dat de termijn met maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen op het grondgebied van de Schengenstaten niet overschreden werd.

Betrokkene heeft een nationaal visum type D geldig voor een verblijf van meer dan 90 dagen op het grondgebied van de Republiek Polen.

Een nationaal visum van het D-type maakt het mogelijk om binnen het grondgebied van andere lidstaten van het Schengengebied gedurende 90 dagen op een periode van 180 dagen te reizen gedurende de geldigheidsduur van het visum maar betrokkene kan niet aantonen dat deze termijn niet overschreden werd.

Betrokkene wordt verdacht van het niet naleven van het samenscholingsverbod dat werd uitgevaardigd ter bestrijding van de verspreiding van het corona covid-19 virus (MB 24/03/20). Gelet op de medisch zeer gevaarlijke aard van dit virus getuigt een dergelijk gedrag van een absoluut misprijzen voor de maatregelen door de Belgische overheid uitgevaardigd ter vrijwaring van de Volksgezondheid. (PV nr BG.62.0E.000929/20., dd 06/05/2020, opgesteld door WPR Jabbeke).

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene bezit geen arbeidskaart of single permit. (PV werd opgesteld door de sociale inspectie.)

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

x Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene verblijft sinds onbepaalde duur in België. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Betrokkene wordt verdacht van het niet naleven van het samenscholingsverbod dat werd uitgevaardigd ter bestrijding van de verspreiding van het corona covid-19 virus (MB 24/03/20). Gelet op de medisch zeer gevaarlijke aard van dit virus getuigt een dergelijk gedrag van een absoluut misprijzen voor de maatregelen door de Belgische overheid uitgevaardigd ter vrijwaring van de Volksgezondheid. (PV nr BG.62.OE.000929/20., dd 06/05/2020, opgesteld door WPR Jabbeke).

Betrokkene bezit geen arbeidskaart of single permit. (PV werd opgesteld door de sociale inspectie.) (...)"

1.3. De gemachtigde van de minister trof op 6 mei 2020 tevens een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies). Verzoeker werd hiervan eveneens op 6 mei 2020 in kennis gesteld.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...)

INREISVERBOD

Betrokkene werd gehoord door de politie van WPR Jabbeke op 05/05/2020 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de heer, :

Naam : D.(...)

voornaam : O.(...)

geboortedatum : (...)

geboorteplaats : (...)

nationaliteit : Oekraïne

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 06/05/2020 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

x 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene verblijft sinds onbepaalde duur in België. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Betrokkene wordt verdacht van het niet naleven van het samenscholingsverbod dat werd uitgevaardigd ter bestrijding van de verspreiding van het corona covid-19 virus (MB 24/03/20). Gelet op de medisch zeer gevaarlijke aard van dit virus getuigt een dergelijk gedrag van een absoluut misprijzen voor de maatregelen door de Belgische overheid uitgevaardigd ter vrijwaring van de Volksgezondheid. (PV nr BG.62.OE.000929/20., dd 06/05/2020, opgesteld door WPR Jabbeke).

Betrokkene bezit geen arbeidskaart of single permit. (PV werd opgesteld door de sociale inspectie.)

Betrokkene wordt verdacht van het niet naleven van het samenscholingsverbod dat werd uitgevaardigd ter bestrijding van de verspreiding van het corona covid-19 virus (MB 24/03/20). Gelet op de medisch zeer gevaarlijke aard van dit virus getuigt een dergelijk gedrag van een absoluut misprijzen voor de maatregelen door de Belgische overheid uitgevaardigd ter vrijwaring van de Volksgezondheid. (PV nr BG.62.OE.000929/20., dd 06/05/2020, opgesteld door WPR Jabbeke).

Gezien de maatschappelijke impact/ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.

Gezien de maatschappelijke impact/ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel, gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 7 en 74/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 16, §1, zevende lid, van het besluit van de Vlaamse Regering van 7 december 2018 houdende uitvoering van de wet van 30 april 1999 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers en van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Tevens voert verzoeker een kennelijke beoordelingsfout aan. Verzoeker formuleert zijn grieven als volgt:

"1.1

Dat verweerder als reden van het bevel om het grondgebied te verlaten verwijst naar het art. 7, al. 1, 2°, 3° en 8° Vw.

Volgens verweerder verblijft verzoeker in het Rijk langer dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen (art. 7, al. 1, 3° Vw.), wordt hij geacht door zijn gedrag de openbare orde te kunnen schaden (art. 7, al. 1, 3° Vw.) en is hij niet in het bezit van een arbeidsvergunning (art. 7, al. 1, 9° Vw.)

Voor wat betreft de reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan, verwijst verweerder naar het art. 74/14§3,1° Vw. ("er bestaat een risico op onderduiken") omdat verzoeker niet heeft getracht zijn verblijf te regulariseren en zich niet bij de gemeente heeft aangemeld.

1.2

Dat alvorens een beslissing te nemen aangaande verzoeker geenszins een grondig onderzoek gebeurde waardoor er sprake is van schending van de zorgvuldigheids- en de motiveringsplicht en van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Dat immers verzoeker, ingevolge zijn Pools D-visum, wel degelijk in België toegelaten is om een beroepsbedrijvigheid in ondergeschikt verband uit te oefenen zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging.

Dat immers het art. 16, par. 1, 7e van het Besluit van de Vlaamse Regering houdende uitvoering van de wet van 30 april 1999 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers dd. 7.12.2018 het volgende stelt :

"Art. 16. § 1. Onverminderd gunstiger bepalingen in internationale akkoorden, zijn de volgende personen van rechtswege toegelaten tot arbeid, voor zover voldaan werd aan de voorafgaandelijke Limosa-aangifte conform titel IV, hoofdstuk 8, afdeling 2 van de programmawet (I) van 27 december 2006 tot voorafgaande melding voor gedetacheerde werknemers en zelfstandigen:

7° de werknemers die geen onderdaan zijn van een lidstaat van de Europese Economische Ruimte en die tewerkgesteld zijn dooreen onderneming die gevestigd is in een lidstaat van de Europese Economische Ruimte of de Zwitserse Bondsstaat en die zich naar België begeven om diensten te verrichten, op voorwaarde dat:

a) die werknemers, in de lidstaat van de Europese Economische Ruimte of de Zwitserse Bondsstaat waar ze verblijven, beschikken over een recht op verblijf of een verblijfsvergunning van meer dan drie maanden;

b) die werknemers wettig tewerkgesteld zijn in de lidstaat waar ze verblijven en de vergunning ten minste geldig is voor de duur van het in België uit te voeren werk;

c) die werknemers in het bezit zijn van een regelmatige arbeidsovereenkomst;

d) die werknemers beschikken over een paspoort en een verblijfsvergunning van een duur die minstens gelijkwaardig is met de duur van de dienstverlening om hun terugkeer naar hun land van oorsprong of verblijf te verzekeren;

e) de dienstverrichting er niet louter in bestaat arbeidskrachten ter beschikking te stellen.

Verzoeker wil opmerken dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in het arrest Van der Eist (C-43/93)¹ reeds duidelijk gemaakt dat ontvangende lidstaten niet het recht hebben om te verlangen dat onderdanen van een derde land die door een onderneming in een andere lidstaat worden gedetacheerd, een werkvergunning moeten aanvragen.

Dat derhalve verweerder volkomen onterecht stelt dat verzoeker geen arbeidskaart of single permit bezit nu hij in het bezit is van een Pools D-visum en voor tewerkstelling in België dan ook niet meer over een arbeidskaart of single permit dient te beschikken.

Dat de bestreden beslissing, wanneer deze stelt dat verzoeker bij tewerkstelling in België een arbeidskaart of single permit dient te bezitten, dan ook in strijd is met het art. 16, par. 1, 7e van het Besluit van de Vlaamse Regering houdende uitvoering van de wet van 30 april 1999 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers dd. 7.12.2018 en met de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie .

1.3

Dat verweerder tenslotte onterecht stelt dat verzoeker reeds sedert 4 januari 2020 onafgebroken op het grondgebied van de Schengenstaten verblijft en niet het bewijs levert dat de termijn met maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen op het grondgebied van de Schengenstate niet overschreden werd.

Verzoeker wil opmerken dat hij zich bij de gemeente Assenede heeft gemeld (retroactief) en heeft verklaard in België op 16.02.2020 te zijn aangekomen (cf. stuk 3).

Dat derhalve verzoeker wel degelijk het bewijs levert dat de termijn met maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen op het grondgebied van de Schengenstate niet overschreden werd.

Dat derhalve sprake is van schending van de motiverings-en de zorgvuldigheidsplicht.”

In een tweede middel, eveneens gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van proportionaliteitsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de hoorplicht en van de rechten van verdediging. Verzoeker stelt in zijn tweede middel het volgende:

“2.1

Dat uit de bestreden beslissing niet blijkt of verzoeker effectief voorafgaandelijk werd gehoord aangaande zijn vrees een reëel risico te lopen bij een terugkeer naar Oekraïne of Polen of een behandeling strijdig met art. 3 E.V.R.M., waardoor er sprake is van schending van de zorgvuldigheids-en de motiveringsplicht en het hoorrecht.

Dat verweerder echter heeft nagelaten verzoekers vrees dat hij bij een terugkeer naar Oekraïne of Polen een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met art. 3 E.V.R.M. voorafgaandelijk grondig te onderzoeken minstens alvorens een beslissing te nemen verzoeker grondig dienaangaande te verhoren.

2.2

Artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (E.V.R.M.) heeft eveneens directe werking voor verzoeker.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardt dat uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door het art. 8 E.V.R.M. gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf van dit artikel.

Dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de te nemen maatregel moet getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving; namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel.

Dat er telkens de belangen moeten worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op een familieleven.

In concreto betekent dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt.

Dat deze belangenafweging niet heeft op een zorgvuldige manier plaatsgevonden.

Verzoekers recht op een privéleven wordt door verweerder op een ernstige wijze geschonden.

Dat nergens in het bevel om het grondgebied te verlaten een afdoende manier wordt gemotiveerd waarom in casu geen rekening dient te worden gehouden met het privéleven van verzoeker in België, met name zijn tewerkstelling in België.

Dat uit de betreden beslissing geenszins blijkt dat voormelde feiten en omstandigheden door verweerder in overweging werden genomen, zodat er na een belangenafweging sprake is van een schending van artikel 8 EVRM door de bestreden beslissing.

Dat nergens in de verwijderingsbeslissing op een afdoende manier wordt gemotiveerd waarom in casu, in het kader van de belangenafweging t.a.v. art. 8 EVRM, geen rekening dient te worden gehouden met het privéleven van verzoeker in België.

Dat er in casu schending is van het art. 8 EVRM nu verweerder in het bevel om het grondgebied te verlaten niet op een afdoende manier aangeeft om welke dwingende redenen, nodig in een democratische samenleving, de inmenging in het privéleven van verzoeker vereist is.

Verweerder verwijst als gevaar voor de openbare orde naar het niet naleven van het samenscholingsverbod dat werd uitgevaardigd ter bestrijding van de verspreiding van het corona covid-19 virus (M.B. dd. 24.03.2020).

Verweerder heeft echter geen enkel grondig onderzoek gevoerd naar het huidige persoonlijke gedrag van verzoeker.

Dat de loutere verwijzing naar het niet naleven van het samenscholingsverbod door verzoeker, zonder enig bijkomend persoonlijk onderzoek, op zich geen indicatie is voor de reële kans dat verzoeker in de nabije toekomst geacht te worden de openbare orde of de nationale veiligheid te schaden.

Dat geenszins uit de bestreden beslissing op een afdoende manier blijkt of het huidige persoonlijke gedrag van verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt.

Verzoeker was volledig ter goeder trouw en was niet op de hoogte dat hij samen met zijn twee collega's niet dicht mochten op elkaar zitten in het voertuig ingevolge het recente M.B. dd.24.03.2020.

Gelet op deze concrete omstandigheden eigen aan de zaak van verzoeker, is het in casu niet duidelijk waarom verzoeker heden van mening is dat verzoeker actueel een risico vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, nu hij volledig ter goeder trouw was.

Wanneer de verwerende partij zich op een gevaar voor de openbare orde beroept, moet zij aantonen dat de verzoeker inderdaad een dergelijk gevaar vormt. Dit is zeker niet het geval.

Verzoeker wil verwijzen naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 26 februari 2016 nr.163.046 waarin, verwijzende naar de rechtspraak van het Hof van Justitie, wordt gesteld dat het begrip "gevaar voor de openbare orde" geval per geval dient te worden beoordeeld "teneinde na te gaan of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen" en "dat het kennelijk onredelijk om op basis van de gegevens van het administratief dossier te besluiten dat de betrokken vreemdeling een gevaar is voor de openbare orde".

Ook in zijn arrest dd. 10 november 2016 (nr. 169.732)⁵⁴ heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen opnieuw, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, geoordeeld dat, opdat een gevaar voor openbare kan worden weerhouden, het niet volstaat dat er sprake was van een wetsovertreding en de hiermee gepaard gaande veroordeling van de maatschappelijk orde.

Opdat een gevaar voor openbare kan worden weerhouden moet er ook sprake zijn van een « werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast » en mag niet op automatische wijze worden besloten op basis van de vaststelling dat er sprake was van een wetsovertreding, aldus de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in voormeld arrest.

Verweerder verwijst in de bestreden beslissing naar het niet naleven van het uitgevaardigde samenscholingsverbod, zonder ook maar op enige wijze de "actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging" te onderzoeken en te motiveren.

Dat de bestreden beslissing hierdoor ook de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting schendt en er tevens sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

In casu heeft er door verweerder geen enkele concrete belangenafweging plaatsgevonden waardoor er sprake is van een en schending van artikel 8 van het EVRM en van het proportionaliteitsbeginsel.

De bestreden beslissing houdt dus geen enkele proportionaliteitstoets in het licht van artikel 8 EVRM in en de motivering van de bestreden beslissing laat nergens toe vast te stellen of aan de proportionaliteitstoets werd voldaan, zodat er in casu sprake is van een schending van artikel 8 EVRM.

Dat er sprake is van een schending van de motiverings- en de zorgvuldigheidplicht, van manifeste beoordelingsfout en zelfs van machtsmisbruik.

2.3

Verweerder kan zich overigens, wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten en de reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan, ook niet beperken tot de vaststelling dat er een risico op onderduiken zou bestaan.

Verzoeker heeft zich alsnog op 6 mei 2020 bij de gemeente Assenede gemeld (cf. stuk 3).

Verzoeker wist voordien niet dat hij bij zijn aankomst in België zich onmiddellijk diende te melden bij de gemeente.

2.4

Verzoeker wil tenslotte benadrukken dat het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht is dat lidstaten moeten respecteren als ze het Unierecht toepassen.

Dit beginsel is wettelijk verankerd in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Het hoorrecht geldt ook bij een beslissing tot uitwijzing.

In casu werd verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten betekend zodat hij sowieso en in elk geval, overeenkomstig het artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, voorafgaandelijk door verweerder grondig diende gehoord te worden.

In casu heeft verweerder nagelaten het in artikel 41 van het Handvest vervatte hoorrecht te respecteren vooraleer een individuele beslissing te nemen die in het nadeel van verzoeker is."

Als bijlagen bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker een kopie van zijn Pools visum type D en van de aankomstverklaring (bijlage 3) die op 6 mei 2020 te Assenede werd opgemaakt (Verzoekschrift, bijlage 2 en 3).

2.2. Beide middelen tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, thans de eerste bestreden beslissing, worden hieronder, omwille van hun inhoudelijke verwevenheid, gezamenlijk behandeld.

2.3. Van een schending van het evenredigheidsbeginsel kan slechts sprake zijn wanneer een beslissing berust op feitelijk juiste en op zich rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing (RvS 5 december 2019, nr. 246.278).

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.5. De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft betrekking op de formele motiveringsplicht (RvS 7 maart 2011, nr. 211.838). De artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de eerste bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.6. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.7. Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten vermeldt uitdrukkelijk de door verzoeker geschonden geachte artikelen 7 en 74/14 van de vreemdelingenwet als zijn juridische grondslagen.

De relevante bepalingen uit artikel 7, eerste lid, 2°, 3° en 8°, van de vreemdelingenwet luiden als volgt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

(...)

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

(...)

8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

(...)"

Artikel 74/14 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

(...)

§ 3.

Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

(...)"

2.8. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 5 mei 2020 om 18.30 u werd geïnterpelleerd door de politie van Jabbeke toen hij aan de grens te Adinkerke samen met andere personen werd aangetroffen in een lichte vrachtwagen. Hij zou in Frankrijk hebben gewerkt voor zijn werkgever B. T. bvba uit Assenede. Hij bleek enkel in het bezit te zijn van zijn Oekraïens paspoort met Pools type D-visum. Er werd een administratief verslag opgemaakt en uit mailverkeer van de eerste Inspecteur van de verkeerspost te Jabbeke kan worden opgemaakt dat verzoeker ook door de sociale inspectie werd gehoord. Uit het kennisgevingsformulier blijkt dat verzoeker op 6 mei 2020 om 03.00 u in kennis werd gesteld van de bestreden verwijderingsmaatregel. Blijkbaar heeft verzoeker zich naderhand aangeboden bij de diensten van de gemeente Assenede om *“(retroactief)”* een aankomstverklaring te laten opmaken, zoals hij in zijn middel aangeeft.

2.9. De politie stelde op 5 mei 2020 vast dat de inreisstempel in het Schengengebied in verzoekers paspoort reeds van 4 januari 2020 dateerde. Verzoeker vertoefde dus al meer dan vier maanden in het Schengengebied. Dit wordt niet betwist. Verzoeker verduidelijkt niet wanneer hij precies het Poolse grondgebied, waar hij over een visum type D beschikt, verlaten had. Het komt evenwel aan verzoeker toe om aannemelijk te maken dat hij op het moment van zijn interpellatie door de politie de termijn van *“negentig dagen”* uit artikel 6 van de vreemdelingenwet nog niet overschreden had. Aangezien verzoeker op dit vlak in gebreke bleef, was de gemachtigde van de minister dus in beginsel verplicht om hem op basis van artikel 7, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren. De aankomstverklaring die verzoeker *a posteriori* bij de diensten van de gemeente Assenede liet opmaken (Verzoekschrift, bijlage 3), werd niet voorgelegd ten tijde van zijn interpellatie door de politie, waardoor de gemachtigde van de minister hiermee onmogelijk rekening kon houden. Bij het opmaken van deze aankomstverklaring zou zijn vastgesteld dat verzoeker *“in België”* is aangekomen op 16 februari 2020, maar dit vormt nog steeds geen bewijs van het feit dat de termijn van verblijf van *“negentig dagen binnen een periode van honderdtachtig dagen”* binnen het ganse *“grondgebied van de Staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen die België bindt”* (het Schengengebied) niet zou zijn overschreden. De overwegingen die aanleiding geven tot het bevel om het grondgebied te verlaten zijn voldoende draagkrachtig en getuigen van een deugdelijke feitenvinding.

2.10. Verzoeker beroept zich op zijn onwetendheid wat het vastgestelde *“risico op onderduiken”* betreft. Het *“risico op onderduiken”* uit het hierboven weergegeven artikel 74/14, §3, 1°, van de vreemdelingenwet wordt nader gedefinieerd in artikel 1, §1, 11°, van de vreemdelingenwet. Artikel 1, §2, van de vreemdelingenwet bevat op zijn beurt een aantal objectieve criteria om dit risico vast te stellen:

“1° de betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend, of heeft zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen de door deze wet voorziene termijn gedaan;

(...)

3° de betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;”

Bij het nemen van de bestreden beslissing werden voormelde criteria wel degelijk betrokken. Het is onduidelijk sinds wanneer verzoeker in België verblijft. Verzoeker maakt ook geenszins aannemelijk dat

hij zich op het ogenblik van zijn interpellatie in Adinkerke reeds had aangemeld bij enige overheid op het Belgische grondgebied of een aanvraag had ingediend, waardoor de gemachtigde van de minister geenszins onzorgvuldig of onredelijk te werk ging door op basis van voornoemde criteria een risico op onderduiken vast te stellen en verzoeker conform artikel 74/14 van de vreemdelingenwet geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan. Verzoekers stelling in zijn tweede middel, dat hij onwetend was over de verplichting om zich bij de gemeente te melden, kan niet als een verschoning gelden voor zijn verzuim. Indien een vreemdeling toekomt in België, dient hij zich afdoende te informeren over de geldende regelgeving en procedures om zijn verblijf te regulariseren.

2.11. Verzoeker stelt daarnaast in zijn middel dat de beslissing onzorgvuldig zou zijn voorbereid omdat hij van rechtswege toegelaten zou zijn tot arbeid zonder enige vergunning, en dit omdat hij zou behoren tot de personen, bedoeld in artikel 16, §1, 7°, van het besluit van de Vlaamse Regering van 7 december 2018 houdende uitvoering van de wet van 30 april 1999 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers, dat luidt als volgt:

“§ 1. Onverminderd gunstiger bepalingen in internationale akkoorden, zijn de volgende personen van rechtswege toegelaten tot arbeid, voor zover voldaan werd aan de voorafgaandelijke Limosa-aangifte conform titel IV, hoofdstuk 8, afdeling 2 van de programmawet (I) van 27 december 2006 tot voorafgaande melding voor gedetacheerde werknemers en zelfstandigen:

(...)

7° de werknemers die geen onderdaan zijn van een lidstaat van de Europese Economische Ruimte en die tewerkgesteld zijn door een onderneming die gevestigd is in een lidstaat van de Europese Economische Ruimte of de Zwitserse Bondsstaat en die zich naar België begeven om diensten te verrichten, op voorwaarde dat:

- a) die werknemers, in de lidstaat van de Europese Economische Ruimte of de Zwitserse Bondsstaat waar ze verblijven, beschikken over een recht op verblijf of een verblijfsvergunning van meer dan drie maanden;*
- b) die werknemers wettig tewerkgesteld zijn in de lidstaat waar ze verblijven en de vergunning ten minste geldig is voor de duur van het in België uit te voeren werk;*
- c) die werknemers in het bezit zijn van een regelmatige arbeidsovereenkomst;*
- d) die werknemers beschikken over een paspoort en een verblijfsvergunning van een duur die minstens gelijkwaardig is met de duur van de dienstverlening om hun terugkeer naar hun land van oorsprong of verblijf te verzekeren;*
- e) de dienstverrichting er niet louter in bestaat arbeidskrachten ter beschikking te stellen.*

(...)”

Verzoeker kan op dit punt evenwel geenszins worden bijgetreden. Uit de verklaringen van verzoeker, zoals opgenomen in de mailberichten van de eerste Inspecteur van de politie van Jabbeke, blijkt dat hij in Frankrijk werken zou hebben uitgevoerd voor zijn Belgische werkgever, waardoor hij in België bezwaarlijk als “*gedetacheerde werknemer*” kan worden beschouwd. De gemachtigde van de minister constateerde bijgevolg terecht dat verzoeker “*geen arbeidskaart of single permit (bezit). (PV werd opgesteld door de sociale inspectie.)*”, die wel degelijk vereist zouden zijn indien hij, zoals hij verklaarde, als derdelander zou zijn tewerkgesteld voor een Belgische werkgever.

In zijn middel lijkt verzoeker te willen laten uitschijnen dat hij (in België) louter actief was als gedetacheerde werknemer vanuit een onderneming in een andere lidstaat, zoals bedoeld in de hierboven weergegeven bepaling uit het besluit van de Vlaamse Regering. Verzoeker verwijst in dit verband naar zijn Poolse visum type D, maar hij blijft in gebreke aan te tonen dat in België werd voldaan aan de vereiste “*voorafgaandelijke Limosa-aangifte*” voor gedetacheerde werknemers. Het blijft ook volstrekt onduidelijk voor welke (Poolse) werkgever hij in andere Europese landen activiteiten zou ontplooiën, en verzoeker legt, behoudens zijn Poolse type D-visum dat in Lviv (Oekraïne) werd uitgereikt, evenmin een geldige verblijfs- en/of arbeidsvergunning, of een *single permit* uit Polen neer, die een “*wettige*” tewerkstelling in de voorgehouden lidstaat van verblijf zou staven. Bijgevolg kon de gemachtigde van de minister op goede gronden concluderen dat verzoeker “*een beroepsbedrijvigheid in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging*” en hem een bevel om het grondgebied te verlaten afleveren, zoals voorzien in artikel 7, eerste lid, 8°, van de vreemdelingenwet.

2.12. Naar aanleiding van de vaststelling dat verzoeker de maatregelen uit het ministerieel besluit van 23 maart 2020 houdende dringende maatregelen om de verspreiding van het coronavirus COVID-19 te beperken (hierna: het MB van 23 maart 2020) niet had nageleefd, merkt de Raad op dat de motieven uit de bestreden beslissing, die gestoeld zijn op artikel 7, eerste lid, 2° en 8°, van de vreemdelingenwet, het bevel om het grondgebied te verlaten, reeds op afdoende wijze kunnen schragen. Aangezien de

onwettigheid van deze motieven niet werd aangetoond, kan verzoekers kritiek op het overtollige motief, dat gestoeld is op de toepassing van artikel 7, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet, onmogelijk aanleiding geven tot de nietigverklaring van het bestreden bevel (cf. RvS 9 juli 2015, nr. 231.890).

Ten overvloede dringt zich de vaststelling op dat verzoekers huidige bewering, dat hij te goeder trouw was en niet op de hoogte van het samenscholingsverbod, niet kan overtuigen. Hij betwist ook dat zijn gedrag een actueel gevaar voor de openbare orde inhoudt.

In het MB van 23 maart 2020 worden bepaalde gedragingen uitdrukkelijk verboden en de inbreuken op de artikelen 5 en 8 van het MB van 23 maart 2020, die betrekking hebben op het samenscholingsverbod en het verbod op niet-essentiële verplaatsingen, worden *“beteugeld (...) met de straffen bepaald door artikel 187 van de wet van 15 mei 2007 betreffende de civiele veiligheid”* (artikel 10, §1, van het MB van 23 maart 2020). Er worden in het MB van 23 maart 2020 geen uitzonderingen voorzien voor personen die te goeder trouw zouden zijn of niet op de hoogte zouden zijn.

Samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen wijst de Raad op de inspanningen die werden geleverd om het publiek te informeren over deze maatregelen. Bovendien was het effect van deze maatregelen uitermate zichtbaar in het straatbeeld zodat verzoeker zich niet dienstig op zijn onwetendheid of goede trouw kan beroepen. Door het feit dat verzoeker op 5 mei 2020 samen met anderen in een lichte vrachtwagen werd aangetroffen bij het overschrijden van een landsgrens, kan verzoeker niet dienstig voorhouden dat de inbreuk op de openbare orde op het ogenblik van het nemen van de beslissing op 6 mei 2020 niet actueel was. In de overwegingen die aan het MB van 23 maart 2020 voorafgaan, wordt aangehaald dat *“onmiddellijk”* dient te worden overgegaan *“tot het opleggen van de maatregelen die onontbeerlijk zijn voor de volksgezondheid”* en dat *“een politiemaatregel houdende het samenscholingsverbod bijgevolg onontbeerlijk en proportioneel is”*. De gemachtigde van de minister ging geenszins onzorgvuldig of kennelijk onredelijk te werk door te stellen dat het gedrag van verzoeker *“(g)elet op de medisch zeer gevaarlijke aard van dit virus” “van een absoluut misprijzen (getuigt) voor de maatregelen door de Belgische overheid uitgevaardigd ter vrijwaring van de Volksgezondheid. (PV nr BG.62.OE.000929/20., dd 06/05/2020, opgesteld door WPR Jabbeke)”* en dat hij *“door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden”*, zoals voorzien in artikel 7, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet. Het bevel om het grondgebied te verlaten is ook op dit punt deugdelijk gemotiveerd en er is geen sprake van een kennelijke beoordelingsfout.

2.13. Het hoorrecht behelst, als beginsel van behoorlijk bestuur, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest, het recht van eenieder om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, §§ 82 en 83). Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, § 87; HvJ 5 november 2014, C-166/13, *Mukarubega*, § 46, HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, § 36). Uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C141/12 en C-372/12, *Y.S. e.a.*, § 67). Het recht om in elke procedure te worden gehoord maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een fundamenteel beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, §. 81; HvJ 5 november 2014, C166/13, *Mukarubega*, § 45, HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, §§ 30 en 34).

Het recht om in elke procedure te worden gehoord is thans niet alleen verankerd in de artikelen 47 en 48 van het Handvest, die garanderen dat de rechten van de verdediging en het recht op een eerlijk proces in het kader van elke gerechtelijke procedure worden geëerbiedigd, maar ook in artikel 41 daarvan, dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt (HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, § 31). De verzoekende partij kan bijgevolg op dienstige wijze de schending van het hoorrecht als algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur aanvoeren. Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C349/07, *Sopropé*, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, § 37). Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen

van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, § 50). De verplichting tot eerbiediging van de rechten van verweer van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust aldus in beginsel op de overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 11 december 2014, C249/13, *Boudjlida*, § 40). *In casu* voert de verzoekende partij de schending van de hoorplicht aan ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing werd de verzoekende partij opgelegd in toepassing van artikel 7 van de vreemdelingenwet. Artikel 7 van de vreemdelingenwet is een gedeeltelijke omzetting van artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.; *Parl.St. Kamer*, 2011- 2012, nr. 53K1825/001, 23). Door het geven van het bestreden bevel, zijnde een terugkeerbesluit, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht. Deze bestreden beslissing moet eveneens worden aangemerkt als een bezwarend besluit dat de belangen van de verzoekende partij ongunstig kan beïnvloeden. Het hoorrecht, als algemeen beginsel van Unierecht, is *in casu* derhalve van toepassing. Niettemin blijkt uit vaste rechtspraak van het Hof dat de grondrechten, zoals de eerbiediging van de rechten van verdediging, waarbinnen het hoorrecht moet worden geplaatst, geen absolute gelding hebben, maar beperkingen kunnen bevatten, mits deze werkelijk beantwoorden aan de doeleinden van algemeen belang die met de betrokken maatregel worden nagestreefd, en, het nagestreefde doel in aanmerking genomen, geen onevenredige en onduidbare ingreep impliceren waardoor de gewaarborgde rechten in hun kern worden aangetast (arresten *Alassini e.a.*, C-317/08-C-320/08, EU:C:2010:146, § 63, *G. en R.*, EU:C:2013:533, § 33, alsmede *Texdata Software*, C-418/11, EU:C:2013:588, § 84; HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, § 43). Luidens vaste rechtspraak van het Hof leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, § 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, § 80). Om een voormelde onregelmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het al dan niet afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, § 40).

2.14. Waar verzoeker in zijn tweede middel stelt dat hij voorafgaandelijk niet zou zijn gehoord, kan hij niet worden gevolgd. Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoeker minstens in de gelegenheid werd gesteld om ter gelegenheid van zijn interpellatie door de politie desgevallend zijn standpunt kenbaar te maken. Verzoeker lijkt de gemachtigde van de minister te verwijten dat geen deugdelijk onderzoek werd gevoerd naar een mogelijke schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

2.15. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

2.16. Verzoeker leverde noch tijdens zijn interpellatie door de politie te Adinkerke, noch in onderhavig verzoekschrift enig concreet element aan waaruit zou blijken dat hij bij een eventuele terugleiding naar Polen of Oekraïne een risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM. Zoals de verwerende partij terecht stelt in haar nota met opmerkingen, volstaat een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden op zich niet, maar dienen specifieke, concrete elementen, voor de zaak en de betrokken persoon, te worden aangereikt. De eenvoudige mogelijkheid op een slechte behandeling is op zich niet voldoende (*cf.* RvS 30 januari 2013, nr. 222.320).

2.17. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

"Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven of van een privéleven is in wezen een feitenkwestie. Het privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

2.18. Noch uit de vaststellingen ter gelegenheid van zijn interpellatie door de politie op 5 mei 2020, noch uit de verklaringen van verzoeker en evenmin uit het verzoekschrift blijkt dat er in hoofde van verzoeker sprake zou zijn van een beschermenswaardig privé- en/of gezinsleven op het Belgische grondgebied. Wat het onderzoek naar de toepassingsvoorwaarden van artikel 8 van het EVRM betreft, is de afweging tussen enerzijds de belangen van de staat en anderzijds de belangen van de verzoekende partij slechts vereist indien er sprake is van een privé- en/of gezinsleven (cf. RvS 5 juni 2013, nr. 223.744), wat te dezen niet het geval is. In zijn tweede middel betoogt verzoeker weliswaar dat rekening zou moeten worden gehouden met zijn tewerkstelling in België in het kader van zijn privéleven. De Raad merkt evenwel op dat verzoekers tewerkstelling in België niet wettig bleek en dat hij bovendien in zijn eerste middel aanvoert dat hij een in België gedetacheerde werknemer was, die dus eigenlijk elders tewerkgesteld zou zijn. Verzoeker kan bijgevolg zijn (illegale) tewerkstelling in België niet als valabel element invoeren in het kader van het recht op bescherming van zijn privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

2.19. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van de artikelen 3 en/of 8 van het EVRM, noch van de artikelen 7 en 74/14 van de vreemdelingenwet of van artikel 16, §1, zevende lid, van het besluit van de Vlaamse Regering van 7 december 2018 houdende uitvoering van de wet van 30 april 1999 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers. De eerste bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de minister bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel, noch van het proportionaliteitsbeginsel. Er werd geen kennelijke beoordelingsfout aangetoond.

Beide aangevoerde middelen tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, thans de eerste bestreden beslissing, zijn ongegrond.

2.20. In een eerste middel, gericht tegen het inreisverbod (bijlage 13sexies), thans de tweede bestreden beslissing, voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheids- en van het redelijkheidsbeginsel. Verzoeker stelt in zijn middel het volgende:

“1.1 Met betrekking tot het opleggen van het inreisverbod

1.1.1

Dat in casu verweerder het inreisverbod voor 3 jaar enkel gemotiveerd heeft op basis van het feit dat verzoeker niet getwijfeld heeft om in België op illegale wijze te verblijven en om door het niet naleven van het samenscholingsverbod de openbare orde te schaden.

Zoals supra reeds gesteld, moet, opdat een gevaar voor openbare kan worden weerhouden, er ook sprake zijn van een « werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast » en mag niet op automatische wijze worden besloten op basis van de vaststelling dat er sprake was van een wetsovertreding ».

Verweerder verwijst in de bestreden beslissing naar het niet naleven van het uitgevaardigde samenscholingsverbod in zijn hoofde, zonder ook maar op enige wijze de "actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging" te onderzoeken en te motiveren.

Gelet op deze concrete omstandigheden eigen aan de zaak van verzoeker en gelet op zijn goeder trouw, is het in casu niet duidelijk waarom verweerder heden van mening is dat verzoeker actueel een bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt.

1.1.2

Ook wat zijn vermeend illegaal verblijf in België betreft, is verzoeker volledig ter goeder trouw. Verzoeker was niet op de hoogte dat bij zijn aankomst in België op 16.02.2020 hij zich diende aan te melden bij de gemeente. Toen hij hiervan op de hoogte werd gesteld, heeft hij niet nagelaten dit onmiddellijk in orde te brengen (cf. stuk 3.

Dat de bestreden beslissing hierdoor ook de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting schendt en er tevens sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

1.2 Met betrekking tot de duur van het inreisverbod

1.2.1.

Dat, overeenkomstig artikel 74/11 §1, eerste en tweede lid Vw., een inreisverbod kan opgelegd worden indien een vroegere verwijderingsbeslissing niet werd uitgevoerd en dit voor een periode van maximum 3 jaar.

Dat het inreisverbod dus een termijn kan inhouden van 1 dag tot 3 jaar, waarbij rekening dient gehouden te worden met de specifieke omstandigheden eigen aan elk dossier.

Verweerder beschikt dienaangaande over een discretionaire bevoegdheid terzake, doch in de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van de maximum termijn van 3 jaar.

Dat in casu een inreisverbod voor 3 jaar aan verzoeker wordt opgelegd met als motivatie dat verzoeker niet getwijfeld heeft om in België op illegale wijze te verblijven en om door het niet naleven van het samenscholingsverbod de openbare orde te schaden en in het belang van de immigratiecontrole.

Dat het inreisverbod dan ook niet op een afdoende manier motiveert waarom aan verzoeker een inreisverbod voor 3 jaar dient te worden opgelegd en hetzelfde resultaat niet zou kunnen bereikt worden met een inreisverbod van kortere duur.

Immers, conform artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° Vw., kan een inreisverbod van maximum drie jaar worden opgelegd 'indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan' en wordt, overeenkomstig het eerste lid, de duur van het inreisverbod vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Het verplicht opleggen van een inreisverbod impliceert niet dat daarbij ook een termijn van 3 jaar moet worden opgelegd.

Het letterlijk vermelden dat een inreisverbod wordt opgelegd omdat verzoeker niet getwijfeld heeft om in België op illegale wijze te verblijven en om door het niet naleven van het samenscholingsverbod de openbare orde te schaden en in het belang van de immigratiecontrole vormt geen motivering wat de duur van het inreisverbod betreft, noch een verwijzing naar specifieke omstandigheden van het geval (RvV, 3 mei 2016, nr. 167.113).

Bovendien werd evenmin aangetoond dat hetzelfde resultaat niet zou kunnen bereikt worden met een inreisverbod van kortere duur.

1.2.2.

Dat bij het uitoefenen van een discretionaire bevoegdheid het bestuur het redelijkheidsbeginsel in acht moet nemen en er geen kennelijke wanverhouding mag zijn tussen het bestuursoptreden en de feiten waarop de beslissing is gebaseerd.

Dat deze kennelijk wanverhouding tot uiting komt in het feit dat verzoeker, in het bezit van een Pools Divisum, wel degelijk legaal in België verblijft en tewerkgesteld is.

Dat een zorgvuldige besluitvorming impliceert dat het bestuur op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval tot zijn besluit komt.

Dat dit in casu niet gebeurd is, nu de elementen in het dossier van verzoeker eenvoudigweg worden genegeerd, zodat er sprake is van een schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel."

In een tweede middel, gericht tegen het inreisverbod, voert verzoeker de schending aan van artikel 41 van het Handvest en van de hoorplicht. Verzoeker stelt in dit middel het volgende:

"2.1

Dat verweerder gehouden was, alvorens een inreisverbod te betekenen, minstens verzoeker grondig te horen.

Verzoeker wil benadrukken dat het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht is dat lidstaten moeten respecteren als ze het Unierecht toepassen.

Dit beginsel is wettelijk verankerd in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Het hoorrecht geldt ook bij een beslissing tot uitwijzing en inreisverbod.

2.2

In casu werd verzoeker naast een bevel om het grondgebied te verlaten een inreisverbod werd betekend zodat hij sowieso en in elk geval, overeenkomstig het artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, voorafgaandelijk opnieuw door verweerder diende grondig gehoord te worden. In casu heeft verweerder nagelaten het in artikel 41 van het Handvest vervatte hoorrecht te respecteren vooraleer een individuele beslissing te nemen die in het nadeel van verzoeker is.”

2.21. Beide middelen die tegen het inreisverbod (bijlage 13sexies) worden aangevoerd, worden hieronder, omwille van hun inhoudelijke verwevenheid, gezamenlijk behandeld.

2.22. De formele en de materiële motiveringsplicht (zie punt 2.5. en 2.6.) en artikel 41 van het Handvest (zie punt 2.13.) en het hoorrecht werden hierboven reeds besproken in functie van de verwijderingsmaatregel. Deze theoretische uiteenzetting hoeft hier dus niet te worden hernomen.

2.23. Wat de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel betreft, mag de Raad zich niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (cf. RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

2.24. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het hoorrecht, stelt de Raad in de eerste plaats vast, zoals hierboven reeds toegelicht, dat verzoeker wel degelijk in de mogelijkheid werd gesteld om zijn standpunt kenbaar te maken ter gelegenheid van zijn interpellatie door de politie te Adinkerke. Bovendien herhaalt de Raad dat een eventuele miskennis van het hoorrecht slechts tot de nietigverklaring aanleiding kan geven indien verzoeker specifiek omstandigheden aanbrengt die een invloed zouden kunnen hebben op de besluitvorming, hetgeen verzoeker *in casu* verzuimt.

2.25. Het bestreden inreisverbod (bijlage 13sexies) vermeldt uitdrukkelijk het door verzoeker geschonden geachte artikel 74/11, §1, tweede lid, 1°, van de vreemdelingenwet als zijn juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

(...)”

2.26. Verzoeker betwist in zijn middel nergens de vaststelling dat bij het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan, waardoor de gemachtigde van de minister in beginsel verplicht was een inreisverbod op te leggen. Verzoeker levert wel kritiek op de overwegingen die de duur van het inreisverbod op 3 jaar brengen. De Raad wijst er echter op dat in de beslissing enerzijds wordt gewezen op de afwezigheid van een gezinsleven of minderjarige kinderen in België, die een kortere duur zouden kunnen rechtvaardigen, en anderzijds op het onregelmatige verblijf van verzoeker en de niet-naleving van de coronamaatregelen uit het MB van 23 maart 2020 die kennelijk een schending van de openbare orde opleveren, waardoor een inreisverbod van 3 jaar proportioneel wordt geacht.

Verzoeker lijkt in zijn middel van oordeel dat er onvoldoende onderzoek zou zijn verricht naar de *“specifieke omstandigheden”* die hij had kunnen aanbrengen, maar hij brengt geen concrete elementen aan die erop wijzen dat hij sneller opnieuw toegang zou moeten krijgen tot het grondgebied.

2.27. In zijn middel verwijst verzoeker zowel met betrekking tot zijn onregelmatige verblijfssituatie, als met betrekking tot de openbare ordeproblemen op zijn goede trouw. Zoals hierboven toegelicht (zie punt 2.12.), kan verzoeker zich evenwel niet beroepen op zijn onwetendheid of zijn goede trouw. Op grond van het beginsel *“nemo censetur ignorare legem”* mag van verzoeker worden verwacht dat hij op de hoogte is van de verblijfsreglementering die hij dient na te leven en dat hij zich informeert over de maatregelen om de coronacrisis in te dijken. Zoals hierboven gesteld, minimaliseert verzoeker het gevaar voor de openbare orde, terwijl de gemachtigde van de minister geenszins kennelijk onredelijk te werk ging door in verzoekers geval te wijzen op het de afwezigheid van een gezinsleven en minderjarige kinderen en de maatschappelijke impact van verzoekers verzuim om de coronamaatregelen na te leven om op grond van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een inreisverbod voor de maximumtermijn van 3 jaar op te leggen.

2.28. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet. De tweede bestreden beslissing tot het opleggen van een inreisverbod steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de minister bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel, noch van het redelijkheidsbeginsel.

Beide aangevoerde middelen tegen het inreisverbod (bijlage 13*sexies*), thans de tweede bestreden beslissing, zijn ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig november tweeduizend twintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN